

§ Forbindelse hermed skal Ministeriet ikke undlade at berøre de to efternævnte Forhold, skønt de egentlig ikke kunne henføres til de Tilfælde, hvori Kolonialraadet har foreslaaet Budgetbesparelser, som Regeringen har modsat sig.

Det paa Budgetforslaget for 1883—84 under Post 10. „Undervisningsvæsenet“, i Henhold til Anordningen af 11te Februar 1876 for Skoledirektøren opførte Beløb af \$ 3,000 (Lønning \$ 2,800, og Alderstillæg \$ 200) nedsatte Raadet til \$ 900. Denne Budgetnedsettelse, der ifølge Koloniallovens § 58 laa udenfor Raadets Kompetence, var imidlertid meget langt fra at kunne bevirke den tilsyneladende Besparelse af \$ 2,100; thi for at gennemføre Lønningsnedsettelsen vilde det være nødvendigt at afskedige den dabærende pensionsberettigede Skoledirektør, som da efter Pensionsoven vilde være berettiget til i 5 Aar at oppebære \$ 1,866 i aarlige Pensionpenge og derefter \$ 1,400 i Pension, saa at Besparelserne i de første 5 Aar kun vilde blive \$ 234 og siden \$ 700 aarlig.

Smidlertid kunde der heller ikke i Realiteten gaas ind paa dette Forslag, fordi det vilde være umuligt, navnlig som Forholdene ere i Kolonierne, at faa dette vigtige Embede forsvarlig varetaget, naar der kun kunde bydes et Honorar af \$ 900, og af samme Grund saa Ministeriet sig heller ikke i Stand til at erhverve kongelig Stadfæstelse af et ved privat Initiativ indbragt og af Raadet i 1884 vedtaget Anordningsudkast, der gif ud paa den Forandring af Skoledirektørens Embede, at han skulde lønnes med \$ 1,200 uden Pensionsret, hvorved desuden den tilsigtede Besparelse vilde forsvinde i de første 5 Aar og derefter formindskes til \$ 400. Da den ved Anordning af 11te Februar 1876 oprettede højere Realskole, for hvilken Skoledirektøren skulde være Bestyrer i Forbindelse med at føre Tilsynet med de lavere Skoler, i 1883 maatte lides af Mangel paa Elever, og der ingen Udslagt var til dens Genaabning, var Skoledirektørens Virksomhed hverten tilstrækkelig til at optage en Mand's Tid eller svarende til den lovbestemte Lønnings Størrelse, og da der samtidig indførtes en Omordning af hele Skolevæsenet paa St. Croix, og det dervedværende Skoleinspektørembede blev ledigt, ønskede Ministeriet ved at lægge Skoletilsynet paa samtlige Øer under den samme Mand paa en Gang at opnaa Besparelser for begge Kolonialkasser og dog tilvejebringe et tilstrækkeligt Bederlag, hvorhos det derved tillige blev muligt at betro Gennemførelsen af Omordningen paa St. Croix til den dygtige og erfarne Skoledirektør paa St. Thomas. Et hertil sigtende Anordningsudkast mødte imidlertid i St. Thomæ Kolonialraad en afgjort Modstand, som fik sit Udslag i det ovennævnte private Anordningsudkast. Ministeriet kunde derfor kun administrativt gennemføre Omordningen ved, at Skoledirektøren tillige konstitueredes paa St. Croix, og som Folge heraf indskrænkedes Besparelsen paa St. Thomas til \$ 400 i de første 5 Aar; men fra 1889, da Skoledirektøren afgit, er denne Besparelse forøget til \$ 1,100 aarlig, selv under fornødent Hensyn til den ved den forrige Skoledirektørs Afgang bevirkede Forhøjelse af Pensionskontoen.

Det andet Forhold, hvortil ovenfor er sigtet, angik Genbesættelsen af Embedet som Vandfyfikus for St. Thomas og St. Jan, der fra 1ste Maj 1887 blev ledigt ved den forrige Vandfyfikus' Afsted paa Grund af Alder og Svagelighed. Dette Embede, hvortil foruden de egentlige Vandfyfikatorretninger er henlagt Tilsynet med Kommunehospitalet og Karantænelægetjenesten, var hidtil lønnet med \$ 600 aarlig samt de ved Karantænelægetjenesten faldende Gebyrer, men ved § 23 af Anordning af 23de Oktober 1885 om Told og Skibsafgifter paa St. Thomas var det bestemt, at ved indtrædende Balance skulde Karantænegebyrerne nedsættes og indgaa i Kolonialkassen, idet Karantænelægen sættes paa fast Lønning, hvorfor der blev forelagt Kolonialraadet et Anordningsudkast, der foreslog Embedet aflagt med en fast Lønning af i alt \$ 1,800 aarlig samt en Befordringsgodtgørelse ved Udførelsen af Karantænelægeforsretningerne af \$ 350 aarlig.

Kolonialraadet gif ind paa den foreslaaede Lønning og Befordringsgodtgørelse, men indsatte i Anordningsudkastet en Bestemmelse om, at Embedet ikkun skulde besættes for indtil 5 Aar og uden Pensionsret. Da denne Bestemmelse gif ud over, hvad der var fastsat i Anordning 23de Oktober 1885 § 23 og frem imod den bestemte Forudsætning for denne, og da det var givet, at det vilde være ganske umuligt paa saadanne Vilkaar at faa dette vigtige overordnede Lægeembede forsvarlig besat, saa Ministeriet sig ikke i Stand til at indstille den vedtagne Anordning til Allerhøjeste Stadfæstelse.